

Aldri som i går: Et glass som virkelig blir observert, er alltid litt annerledes fra dag til dag.

PETER DREHER, 2600 OG 2402 (TAG UM TAG GUTER TAG), 2011. FOTO: ØYSTEIN THORVALDSEN / GALLERI K

KUNST

Et vannglass mot undergangen

To tyskere gjør store ting på små flater.

Peter Dreher og Johannes Wohnseifer
SOME SERIOUS SERIES
Galleri K, Oslo
13. november–20. desember

Noen ganger er det fint å la seg lure. Johannes Wohnseifers bidrag til dobbeltutstillingen på Galleri K består tilsynelatende av to hoveddeler: en serie polaroidbilder som er behandlet slik at de blir abstrakte fargelandskap, og tre store malerier hvor Wohnseifer nitid gjenskaper de samme effektene, men tolv ganger større. Begge deler er intenst visuelt tiltalende.

De som har hatt polaroidkamera, husker kanskje at øyeblikksbildene av familie og venner kunne manipuleres ut av hverdagen ved å bøye dem eller varme dem opp, før de var ferdig fremkalt. Var man mer ambisiøs, kunne

de sikkert også justeres ved å tilføre nye kjemikalier.

Miniatyrer. Denne halvt tilfældige, halvt kontrollerte billedskapingen har Wohnseifer tilsynelatende satt i system. Noen av resultatene er rene, psykedeliske fargespill. Andre minner om satel-

PETER DREHER AND JOHANNES WOHNSEIFER, *SOME SERIOUS SERIES*.

littfoto av jorden – et rustødt dagbrudd på en slette, en oppblomstring av alger, eller en elveråk i vinterskog.

Men ordet er altså tilsynelatende. For alt er malt. Hvor stor andel kunstneren kontrollerer, og hvor stor andel som blir til når lakk møter akryl, er på den ene siden ikke særlig relevant, og på den andre siden dypt fascinerende. Så klart er det noe veldig tilfredsstillende med store, frigjørende gester. Men tidkrevende pirk på små flater har også sin appell. Kanskje handler begge deler uansett om å være fullstendig i ett med noe utenfor en selv. Så lenge det varer.

Synsøvelser. Wohnseifer (født i 1967) har valgt å stille ut sine polaroidmalerier sammen med et knippe verk av Peter Dreher (1932–2020). Det er en sammenstilling som fremstår helt riktig. I tillegg til tre sommerlige strand-

utsikter, får vi se femten malerier av Dreher: ni bilder av en sølvpokal, og seks av et vannglass. Alle glassene og pokalene står midt i bildet, på en lysegrå bordflate, foran en hvit vegg. Alle bildene er litt mindre enn et A4-ark. Over glassene er et nummer tegnet inn med blyant: 2402, 1771, og så videre.

Dette kan høres tørt ut. Men et glass som virkelig blir observert, er alltid litt annerledes fra dag til dag. Lyset utenfra har en annen tone, refleksene faller ikke helt på samme måte som i går.

Utstillingen ledsages av et lite hefte der deler av et intervju med Peter Dreher er gjengitt. Der forteller han om å være kunsthøgskolelærer på sekstitallet, med studenter som syntes det var meningsløst å male så lenge revolusjonen lot vente på seg. «Jeg prøvde å slutte å male, men kunne ikke», sier Dreher. Derfor måtte han finne en måte å male på som viste at

han ikke hadde noe valg. Ett svar var å male det samme glasset hver dag. Han startet i 1974, og fortsatte resten av livet.

Det som overfladisk kan se ut som en akademisk øvelse, er i virkeligheten et uttrykk for kjærlighet.

Det som overfladisk kan se ut som en akademisk øvelse, er i virkeligheten et uttrykk for kjærlighet. Kjærlighet til maleriet, kjærlighet til den skapende handlingen det er å se – virkelig se. Og kjærlighet til vår hverdagslige, håndgripelige verden, her og nå. Det trengs.

Espen Hauglid